

Mosaic

Maisil

Redactor șef: Alexandra Dragomirescu
Redactori:
Aura Andrici, Andreea Bunea, Adrian Manu,
Alexandra Cățu, Daniel Ghindea
Coperta:
Andrei Marghescu
E-mail: revista.cngm@gmail.com

Andrei Marghescu

CUPRINS

Schimbarea	3	160 de ani de România	12
Profesorul și lada fermecată	4	Giotto	14
La trântă cu schimbarea	6	Un hop și un cartof	16
Fatalisme	7	Schimbare și înțelegere	17
Artist în Moșil	8	Respiro poetic	18
Schimbarea societății prin metoda proiectului	10	Draga mea prietenă	22
Change	11		

SCHIMBAREA

Schimbările vin în viața noastră fie că vrem, fie ca nu. Degeaba ne temem, degeaba sperăm să rămână totul roz, degeaba ne gândim că pe strada noastră nu va răsări soarele.

Schimbarea va veni mai devreme sau mai târziu. Totul ține de cât de pregătit ești să o înfrunți.

Schimbarea e precum valul de la mare pe care îl vezi venind spre tine. Uneori te înalță ușor de pe nisip și pentru câteva clipe nu mai simți nimic sub picioare. Valul te ridică, poate câteva alge care te ating îți amintesc că undeva, sub tine e stabilitatea. Și apoi, ușor te lasă în jos și ajungi iar pe nisipul fin sau pe scoicile ascuțite de pe care ai fost ridicat. Nu ai pățit nimic, ești iar în locul de unde ai plecat. Ești în siguranță. Valul a fost blând cu tine deși de la distanță îl vedeai ca pe un tsunami uriaș.

Acum ești liniștit. Ai picioarele înfipite în pământ și respiri!

Alteori, ți se sparge în cap, te scufundă și îți dă senzația ca nu vei mai ieși niciodată la suprafață. Te-a împins la fund. Apa îți intră în urechi. Aerul pe care îl ai în plămâni se transformă în mici bule ce merg în sus, acolo unde nu știi dacă vei mai ajunge vreodată. Algele ți se lipesc de față. Nu s-a terminat. Valul te târăște pe fundul mării. Te amestecă, te aruncă, te SPALĂ bine și apoi, după ce te-a secătuit de puteri te lasă în pace.

Acum ești liniștit. Ai picioarele înfipite în pământ și respiri!

Schimbarea apare oricum, fie că ești cu fața sau cu spatele la ea, fie că te ridică ușor ori că te scufundă adânc, fie că se termină repede sau greu; ea există și nu i te poți opune.

Ce face naratorul când apare un Val? Inspiră adânc și își spune că este pregătit orice ar fi! Se crede capabil de a se ridica, de a trage aer în plămâni și e sigur că va face față nenorocirii!

Iar după asta își spune: acum ești liniștit! Ai picioarele înfipite în pământ și respiri!

Sunt și situații când Schimbarea ești Tu. Tu ești Valul care îl destabilizează pe celălalt. Blând ori dezastruos, ca și cum nici n-ar fi existat... ori maturând tot în calea lui, Tu ești forța care controlează tot!

Ce face naratorul când el e Valul? Face ce știe el mai bine! Își continuă mersul. Dacă îi apare un obstacol ușor în cale, îl ia pe sus și îl lasă în urmă, continuând-și netulburat drumul către mal.

Dacă îi apare în față un obstacol imposibil de trecut, își adună toată puterea și se izbește cu toată forța de el, iar în urma lui mai rămâne doar spuma albă. Acea spumă albă nu se risipește, ea se liniștește o clipă, iar apoi se reconstruiește într-un nou val ce va merge către mal. Acea spumă albă este dovada vie a forței, a curajului, a îndârjirii Valului care nu se dă în lături de la nimic, care știe că poate mătura un oraș întreg ori că poate înghiți la un moment dat Pământul cu totul.

Indiferent de situație, valul ajunge la mal, ducând-și la sfârșit menirea sau se transformă în spumă ÎNCERCÂND să ajungă acolo unde ar fi trebuit de fapt.

Apoi, abia atunci vede că e doar un om și conștientizează!

Acum ești liniștit. Ai picioarele înfipite în pământ și respiri!

Aura Andrici

PROFESORUL ȘI LADA FERMECATĂ

Când mă gândesc la formarea mea psiho-pedagogică, primul lucru care îmi vine în minte este vizita de lucru în școala primară din Halle. Din fericire, eram la început de carieră și mai știam suficientă germană cât să înțeleg ce se întâmplă, pentru că la nemți patriotismul lingvistic este cu adevărat prețuit.

La prima privire, sălile lor de clasă sunt mai mari, dar au același mobilier, aceeași dispunere pe trei rânduri a băncilor...

Începe prima oră...intră un profesor cu o ladă mare de lemn în mână. Inițial, am crezut că se repară ceva în clasă, dar nu, domnul se îndreaptă spre catedră salutând copiii... Ajuns acolo, începe să scoată tot felul de instrumente pentru măsurarea lungimilor: rigle flexibile și rigide, rulete mari, rulete foarte mici, rulete cu afișaj, echer mare, echer uriaș, metru de croitorie... Fiecare obiect este arătat cu gesturi de magician... Este însoțit de un zâmbet larg și de întrebările: Știți ce este? Ați văzut așa ceva? Clasa se animă rapid și se aud glasuri: Tata are! Bunicul folosește!...Nu am idee!...Haideti, ce este? Și profesorul tace și eu mă întreb: Ce-i asta? Când începe ora de mate, de fapt? Spectacolul continuă, un copil curios este chemat la catedră să analizeze obiectul de aproape. Trebuie să le spună colegilor ce vede pe riglă: niște numere și niște liniuțe, zice puștiul... care indică centimetri, intervine profesorul. Și de la liniuțe se ajunge la teorie. Zic: Gata! În sfârșit, hai că începe...Dar, nu, teoria e epuizată rapid. Profesorul începe un alt joc al întrebărilor: Ce lungime credeți că are lada mea? O puștoaică își dă cu părerea...zice 2 metri (eu murmur pe românește: Fii serioasă!) Profesorul nu o contrazice, blondina e chemată să măsoare și să spună cu voce tare rezultatul. Da, nu avea 2 metri, s-au lămurit toți... Cel mai amuzant a fost când profesorul a măsurat copiii, au fost încântați să afle câți metri și centimetri au... Unii s-au grăbit să noteze în caiet să se laude acasă. La fiecare bancă a ajuns un instrument și toată ora a fost un măsurat continuu, cu un entuziasm continuu...Nu a fost liniștea cu care eram obișnuită acasă, dar nu m-am plictisit o secundă. Se comentau rezultate, se emiteau păreri, se întrebau unii pe alții ce se mai poate măsura: scaunul, pixul, ascuțitoarea... Mi-a plăcut că erau curioși.

În pauză, profesorul m-a întrebat cum se predă subiectul la noi, în București... Desenăm pe tablă, i-am spus, e mai simplu... Și facem exerciții în scris, să știți! (Aici, să citiți cu un ton mândru, că la noi se scrie, se face un lucru serios)... A fost surprins, mi-a zis că ei au o altă filozofie, cred că e mai important ca elevul să interacționeze cu obiectele pentru a învăța, pentru a căpăta abilități practice. M-am gândit că nu are rost să-l contrazic, că am nimerit eu la un profesor...mai special.

M-am convins după aceea că toți sunt așa. La ora de engleză profesoara a adus o altă ladă, cu obiecte de vestimentație. Ai fost atent că la pălărie se zice hat, primeai una și ți-o puneai pe cap. Ai fost cu mintea afară? Ai ratat momentul să te distrezi un pic în timpul orei... pentru că se distrau puștii puși pe gătit la școală (de la vestă roz, la ochelari de Top Gun, găseai orice...). La geografie, au început ora cu o hartă ciudată, albă. Formele de relief, râurile, orașele erau magneți păstrați în altă ladă (logic, deja era ora și lada)... Copii

construiau harta în timpul orei, pe măsură ce ascultau informațiile. Trebuia să fii foarte atent la ce îți spune profesoara ca să știi unde să potrivești magnetul. Nu erai atent, venea altcineva în locul tău și pierdeai șansa a face un puzzle. La ora de germană propozițiile erau formate pe tablă tot cu magneți (da, aveau și ei lada lor). Nu stătea nimeni să scrie cu markerul. De ce?! am întrebat eu... Durează prea mult, copiii și-ar pierde atenția, a fost răspunsul.

Mi s-a părut foarte, foarte ciudat că la școală, elevii nemți scriu puțin în timpul orei. Acolo, nu se dictează, toate informațiile sunt deja scrise în manuale. În schimb, copiii se mișcă foarte mult în clasă, nu stă nimeni 50 de minute în bancă...(Despre ora de literatură și despre ora de sport...despre care e legătură dintre ele, vă spun altă dată...)

După prima zi de școală în Germania, am ajuns la concluzia că profesorii nemți sunt niște actori care fac scamatorii. Știu să țină interesul publicului viu toată ora... dacă elevii lor râd e bine, dacă elevii lor se simt liberi să pună toate întrebările care le trec prin cap despre subiectul predat, e bine. Pentru ei, atmosfera relaxată în timpul orei este esențială...

(Din păcate, m-am întors prea relaxată din Germania...cum am ajuns în România, mi-a fost furată geanta, cu pașaport, bani, telefon...și aparat de fotografiat, lucru pe care îl regret cel mai mult. Am rămas fără niște poze foarte frumoase.

Acum, recunosc, am și eu destule momente în care mă apucă un elan de a-i pune pe elevi să scrie mult în timpul orei. Mă controlez, îmi dau seama că mi-am uitat lada fermecată acasă.)

Alexandra Dragomirescu

LA TRÂNTĂ CU SCHIMBAREA

Finalul anului 2021 ne-a lăsat cu Sperața, iar începutul anului 2022 ne propune Schimbarea.

Nu puteam să nu contribuim pentru că manifestul de final de an mi-a sădit o intenție, iar propunerea de Schimbare mă îndeamnă la o acțiune.

Simt ușor paradoxal acest „dicton” devenit deja truism: „schimbarea este singura constantă”.

De ce? Pentru că sunt mulți ani deja de când îl aud în diferite conferințe naționale și internaționale.

Am ascultat diferiți speakeri (inclusiv pe mine în training) amintind de faptul că trăim vremuri diferite pentru că lumea s-a schimbat, s-a globalizat, pentru că economia s-a schimbat, de la una industrială, la una bazată pe cunoaștere și concepte, că s-au produs schimbări climatice, că s-a întâmplat internetul și apoi digitalizarea și că asta a condus la formarea unor altfel de generații de oameni, care cresc, se comportă și se dezvoltă diferit și care au alte așteptări.

Cu toate acestea, încă simt un decalaj mai mare sau mai mic în unele părți, între noua „realitate” și între credințe articulate în public.

Am auzit recent un lider în business rostind în fața unor colegi că ”Trust is good, but control is better” (Încrederea este bună, dar controlul este și mai bun).

Cum putem să mai credem asta când lumea a devenit atât de complexă, iar complexitatea aduce cu sine soluții multiple și greu de intuit?!

Aș vrea să pot schimba asta.

Ce aș putea face diferit/mai mult să schimb modul cum ne comportăm cu cei din jurul nostru?!

Ce aș putea face să schimb această percepție că oamenii trebuie să fie controlați pentru a produce rezultate?!

Ce aș putea face ca unii oameni să înceapă să aibă încredere că semenii lor nu sunt leneși și dezinteresați, ci că vor să muncească, să învețe, să se dezvolte și să producă rezultate, fără necesitatea unei autorități care exercită controlul la fiecare pas, ca și cum nu am fi în stare să generăm rezultate decât dacă suntem mânați mereu de la spate (asta este valabil și în mediul educațional și în mediul de business, de lucru).

Ce aș putea face pentru a încuraja mai mult experimentarea și învățarea, fără temerea de a greși sau a nu da „răspunsuri corecte”?! Ce aș putea face să auzim mai multe Da-uri și mai puține Nu-uri?!

Ce aș putea face să încurajez mai mult curiozitatea și colaborarea pentru a crea soluții inovative, care să satisfacă nevoi umane și nu doar un obiectiv legat de profit sau alte interese mai mult sau mai puțin nobile?!

Ce aș putea face să ajungem să ne comportăm unii cu alții ca și cum ne-am fi clienți și să putem crea reciproc experiențe memorabile, experiențe plăcute care să ne țină împreună în comunități puternice, inclusiv, în care ne putem realiza întreg potențialul ca oameni?!

Ce aș putea face să acceptăm mai mult diversitatea și să simțim că aparținem unei comunități, chiar dacă suntem diferiți sau avem opinii diferite de alți oameni?!

Ce aș putea face să ne simțim mai în siguranță și mai confortabili să ne spunem opinii sau idei, fără să ne temem de repercusiuni, fie și doar sub forma unor ironii mai mult sau mai puțin subtile?!

Ce aș putea face să renunț și să renunțăm la credințe limitative și să ne dăm libertatea de a crede că putem face orice, că ne putem lăsa purtați de experiența schimbării și înnoirii mai mult ca oricând?!

Ce aș putea face ca să iubim mai mult, să ne iubim mai mult, să ne ascultăm mai mult și să primim mai mult?!

Vreau ajutorul vostru să înțeleg și mai ales să facem.

Cristina Țirulnic

FATALISME

FATALÍSM s. n. Doctrină care consideră că toate evenimentele din viața oamenilor sunt dinainte determinate și că totul se desfășoară sub forța implacabilă a destinului sau a providenței divine.

Întotdeauna am ales să credem în abilitatea noastră de a schimba cursul acțiunilor legate de existența noastră, noi suntem maeștrii propriului destin, tot ce trebuie să facem este să credem, dar oare cât, din ceea ce încercăm din răspuțeri să ne imprimăm în gândire și atitudine, este într-adevăr posibil?

De acum înainte ne lăsăm conduși de fatalism, toate acțiunile noastre nu mai sunt consecința gândirii proprii și a caracterului nostru, dar evenimente imposibile de prevenit sau modificat, aparținând unui plan cosmic cu o traiectorie clară, o destinație unică. Din acest moment acceptăm rolul de marionetă, te lași purtat în răul care curge lin spre momentul final, înconjurat de oameni cu diferite atitudini. Unii dintre ei, precum faci și tu, se lasă purtați, fără a se opune sau a coopera, într-o tihnă bizară, dar calmă. Rebelii grupului se opun curentului, înotând cu toată forța lor în sensul opus, motivați de ani și ani de citate motivaționale și cărți de self-help conform cărora ei pot face orice. O grupă aparte înoată conform cursului apei, nefiind înfricoșați de ceea ce îi așteaptă la finalul râului, cascadă, lac, baltă...nimic? Nu poate conta mai puțin, oricum nu este la latitudinea lor. Ai crede că cele trei grupe se deplasează la viteze diferite, dar privind de sus, ai putea vedea cum toți se mișcă în paralel, îmbătați de iluzia că au cel mai mic grad de autoritate asupra drumului lor.

Sau, am putea să nu..., am putea să ne ridicăm din râul care nu este atât de adânc și să o luăm la pas pe poteca paralelă acestuia, desigur, vom fi singuri, iar asta ne sperie deja, dar oare care ar fi reacția noastră dacă am vedea că poteca și râul duc spre aceeași destinație, iar mersul nostru este la fel de rapid ca mișcarea celor trei grupe acvatice, în orice caz, acesta este mai mult ca sigur actul suprem de rebeliune, futil sau nu, putem spune că am încercat.

LIBER ARBÍTRU s. m. concepție potrivit căreia omul ar avea libertate nemărginită de a acționa după voința sa.

Alexandru Nicolae Jirovianu

ARTIST ÎN MOISIL

Andreea Bunea

Gânduri peste gânduri preschimbate în rânduri.

Avem în jur o mulțime de posibilități de a transforma materia într-o minune numită artă. Ce este o pânză fără croitor? Ce este o pânză fără pictor? Ce este un lemn fără atingerea plină de forță și de finețe totodată a unui sculptor? Ce este piatra fără șlefuirea ce o redenumeste monument? Până și pământul capătă un nou sens în mâinile celui ce îl modelează, celui ce îl frământa și îi dă formă. Și el, omul, creatorul acestor frumuseți se schimbă și se descoperă iar și iar, cu fiecare lucru ce îi iese din mâini.

Ne întrebăm de multe ori cât de benefică este renunțarea și luarea de la capăt întocmai precum lutul acela care neobosit se poate

preschimba în alte și alte forme.

Am fost lutul bun de modelat al tatălui meu, pictor, cu o cariera bogată în scenografie și care își dorea să îl urmez întru totul. M-am lăsat modelată și astfel i-am fost ucenică din copilărie și mai târziu, lucrând alături de el pentru scene mari din țară, dar și pentru Teatrul Național din Viena, până în punctul în care am descoperit un domeniu despre care el nu mă putea învăța nimic. Așa am ales „Restaurarea și Conservarea Operei de artă”, pe scurt, Patrimoniul Cultural, la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București. Nimic nu este mai frumos decât să poți comunica dincolo de timp cu autorul prin însăși creația sa. Așa s-a întâmplat să am bucuria ca, într-un an din timpul facultății, în practica pe care o urmează toți studenții, să plec la Mănăstirea Surpatele din Vâlcea, ctitorie a doamnei Brâncoveanu, acolo unde atât catapeteasma, cât și frescele aveau nevoie de intervențiile restauratorilor. Schelele erau înălțate până în turla, sus, de unde Pantocratorul binecuvântează.

Urcând cât mai sus în turlă, am descoperit ceva despre care nu s-a știut până în acel moment. Pe unul dintre pervazurile sudice, cel mai probabil, zugravul (pictor de biserică) Gheorghe Gherontie, cel care a pictat frescele în anul 1815, și-a lăsat amprenta mâinii în fresca proaspătă și, astfel, s-a creat o punte peste timp, putând da mâna, în acest fel, cu cel ce a creat zestrea așternută pe zidurile Surpateilor. Au urmat apoi mai mulți ani petrecuți pe șantier și în laboratoare de restaurare în paralel cu intrarea în învățământ ca profesor. Din nou cursul vieții s-a schimbat și fiind nevoită să aleg între fascinanta meserie de restaurator și neobosita meserie de dascăl, am ales catedra.

Iată-mă aici!

Andreea Bunea

SCHIMBAREA SOCIETĂȚII PRIN METODA PROIECTULUI

Într-o societate democratică, este imperativ ca fiecare cetățean să se implice activ la dezvoltarea societății, iar acest lucru ar trebui să fie învățat încă din timpul școlii. De altfel, competențele sociale și civice, și anume abilitatea de a participa într-un mod eficient și constructiv la viața socială, de a se implica în mod activ și democratic, sunt cuprinse inclusiv în recomandările Parlamentului European și ale Consiliului Uniunii Europene din 2006, cu privire la competențele cheie de învățare pe tot parcursul vieții.

O foarte bună metodă prin care elevii pot dobândi aceste competențe este Metoda Proiect: Cetățeanul. Această metodă a fost inițial dezvoltată în Statele Unite ale Americii și a fost adaptată la contextul educațional românesc de către Institutul Intercultural Timișoara, în prezent fiind aplicată în școlile românești de profesorii de Educație Socială – Educație pentru cetățenie democratică.

Este bine cunoscut faptul că învățarea pe bază de proiect permite elevilor să își dezvolte competențele, cunoștințele, atitudinile și gândirea critică, iar un proiect aplicat în cadrul unei ore de Educație pentru cetățenie democratică încurajează înțelegerea practică a valorilor democratice, implicându-i activ pe elevi în actul educațional și responsabilizându-i. Totodată, învățarea pe bază de proiect poate să simuleze și chiar să aplice în mod real anumite practici democratice întrucât stimulează inițiativa, îi poate determina pe elevi să ia decizii la nivel individual și la nivel de grup, impune căutarea de informații și conduce către un proces de conștientizare.

În cazul proiectului Cetățeanul, demersul începe cu identificarea unor probleme ale comunității locale și continuă cu stabilirea ariei de competență a instituțiilor de la nivel local, în vederea identificării celor care ar putea rezolva problema. Exercițiul este foarte important pentru elevi, întrucât astfel învață care sunt atribuțiile instituțiilor locale în raport cu cele naționale și află cum se pot implica chiar ei în dezvoltarea comunității din care fac parte. Procesul continuă prin alegerea, la nivelul clasei, a uneia dintre probleme, în vederea rezolvării acesteia. Se recomandă alegerea problemei prin vot, pentru ca elevii să exerseze astfel dreptul la vot și să conștientizeze importanța acestuia. După ce elevii aleg problema, identifică trei posibile soluții pentru rezolvarea acesteia, ulterior selectând-o pe cea pe care o consideră cea mai eficientă. Personal pot spune că, după aplicarea metodei, am remarcat un entuziasm deosebit la nivelul clasei, elevii fiind foarte încântați de ideea proiectului, aceștia mărturisind faptul că sunt sceptici în privința unui răspuns al autorităților, însă un posibil succes al demersului lor i-a motivat să ducă proiectul la bun sfârșit.

Urmează cea mai grea etapă a proiectului, și anume culegerea de informații. Elevii sunt îndrumați să caute informații cu privire la problemă, în același timp fiind nevoiți să caute și informații cu privire la atribuțiile instituțiilor locale și să identifice legi sau hotărâri de consiliu local care ar putea avea ca subiect

problema aleasă sau o problemă asemănătoare. Din experiența aplicării metodei, am putut constata faptul că, în acest moment al proiectului, elevii tind să încerce să renunțe la proiect, întrucât volumul de muncă este foarte mare, iar rezultatele muncii par a fi foarte departe, ceea ce este destul de puțin motivant într-o perioadă în care copiii sunt atrași de jocurile video în care primesc recompense imediate, iar finalitatea unui proiect de la ora de Educație pentru cetățenie democratică nu pare să ofere aceeași satisfacție. Totuși, după trecerea peste acest obstacol, proiectul prinde contur și devine din nou atractiv.

Momentul în care elevii încep să vadă rezultatul muncii lor și să intuiască finalitatea proiectului este reprezentat de dezvoltarea unui plan de acțiune. Acest moment reprezintă identificarea modalităților de mobilizare a susținerii comunității, precum și realizarea unei scrisori către instituția competentă, scrisoare în care să fie prezentată soluția găsită de elevi. În unele cazuri, instituția respectivă trimite un răspuns oficial elevilor cu privire la soluția propusă de aceștia.

În final, se realizează un portofoliu cu toate materialele, precum și o prezentare, acestea având posibilitatea să fie expuse în școală sau pe site-ul instituției. De asemenea, se poate organiza o prezentare publică la nivel de clasă sau școală, ori se poate prezenta proiectul chiar în cadrul festivității de final de an școlar. Ulterior, se poate face o analiză a proiectului realizat, o recapitulare a procesului, dar poate avea loc și o sesiune de reflecții asupra procesului și a rezultatelor obținute, prin ilustrarea cu exemple a competențelor dezvoltate.

Așadar, metoda Proiect: Cetățeanul poate fi considerată una de succes pentru dezvoltarea competențelor elevilor, în special a competențelor sociale și civice, conducând la formarea de adulți informați și capabili să fie cetățeni activi, dornici să schimbe societatea.

Doru Nicolae Grădinaru

CHANGE

Change is a journey for everyone! Even if we are talking about life, love or career, change is everywhere.

Humans can change their feelings, emotions, and statements quickly. Of course, it depends a lot on their personalities, but they are created to change themselves and the entire world.

Humans are in search of perfection and the attainment of an absolute created by themselves. Here is the change! We tend to create our own lifestyle, our own way of thinking, but all this leads to major changes in society. Change has written history over time. Spontaneity was the most valuable tool in this situation.

Another aspect of changing is the contact with those around us. People are easily influenced, so here occurs change and it can lead to common ideologies in society.

Finally, nearly everything in life revolves around constant change.

Change is just a fact of life, so we must learn to adapt to it and change it again into our own towards what we think it's best.

Andreea Bercu

160 DE ANI DE ROMÂNIA

Momentul de la 1859 a reprezentat un punct de start în ceea ce privește apariția României pe harta Europei. Chiar dacă în primii ani acesta a avut numele de „Principatele Unite ale Moldovei și Țării Românești”. Deși încă din vremea cronicarilor Evului Mediu a existat o conștiință a unei origini comune a românilor din Moldova, Transilvania și Țara Românească, un rol important în schimbarea unor mentalități l-au avut fii de boieri trimiși să studieze în Occident la începutul secolului al XIX-lea. Influența de ideile revoluției franceze ei au aderat la organizații masonice urmând să declanșeze concomitent cu mișcări similare din Europa o serie de revoluții la nivel național. Printre asociațiile lor putem enumera: Societatea revoluționară a boierului Mitiță Filipescu din 1840, Partida Națională organizată de Ion Câmpineanu în Țara Românească și Societatea Frăția apărută în 1843. Aceasta din urmă va reprezenta un element decisiv în timpul revoluției ce avea să urmeze în anul 1848. Un element deosebit de important pentru toți acești tineri îl reprezenta obiectivul unirii.

Revoluția de la 1848 a cuprins un cadru larg, european, ajungând din Franța și în spațiul românesc. Deși aceasta a fost înfrântă, dezideratul unirii s-a păstrat, revoluționarii plecați în exil au promovat această idee în fața comunității internaționale. Astfel, au fost trimise memorii împăratului Napoleon al III-lea al Franței, prim ministrului britanic Palmerston și au fost publicate o serie de reviste în exil: „România Viitoare” (Paris 1850), „Junimea română” (Paris 1851), „Republica Română” (Bruxelles 1853).

După 1853, o parte dintre revoluționari s-au întors în țară, astfel în timpul domniei Moldovei, Grigore Al. Ghica unii dintre ei chiar au ocupat funcții ministeriale (Costache Negri, Mihail Kogălniceanu). Au avut loc și o serie de reforme moderne precum: emanciparea robilor țigani, desființarea cenzurii și decretarea libertății presei.

Nu putem trece însă cu vederea și existența în această perioadă a unui cadru internațional propice pentru Moldova și Țara Românească prin declanșarea Războiului Crimeii (1853-1856), între Rusia și Imperiul Otoman, susținut de Marile Puteri (Franța și Anglia). În urma victoriei acestora din urmă, urma să se realizeze un echilibru între Rusia și Imperiul Otoman, prin amplasarea unui stat tampon între cele două imperii. Pentru a se asigura că își doresc unirea, Marile Puteri au hotărât pregătirea unor adunări consultative numite Adunări Ad-Hoc, prin care urma să se facă cunoscută părerea românilor în privința posibilității unirii. Rezoluțiile acestora au fost prezentate în cadrul conferinței Marilor Puteri organizată la Paris în 1858. În cadrul acesteia, s-a hotărât formarea Principatelor Unite ale Moldovei și Țării Românești sub suveranitate otomană și garanția colectivă a Marilor Puteri. Acestea erau separate încă de existența două puteri executive (separat pentru fiecare țară): domn și guvern, a două adunări legislative dar și a doi domni la Iași și București. În aceste condiții, viața politică din Principate s-a concentrat în jurul alegerilor pentru Adunările Elective. Adunarea

din Moldova, cu o majoritate unionistă, a ales în final drept candidat unic pe Alexandru Ioan Cuza, propunere la care au aderat și forțele conservatoare (de menționat că a existat aici și un puternic curent antiunionist).

Adunarea Electivă munteană era dominată de forțe conservatoare. În aceste împrejurări, liberalii au făcut apel la presiunea maselor pentru a contracara această majoritate. Cele două tabere au renunțat la candidații proprii, acceptând în cele din urmă candidatura lui Cuza, care la data de 24 ianuarie 1859 a fost ales domn în unanimitate și în Țara Românească. Acest act politic a inaugurat politica faptului împlinit.

Statul Român la 160 de ani de existență

După acest moment Cuza a trebuit să facă față unei perioade tulburi. Uniunea personală nefiind cunoscută de Marile Puteri. La Iași și la București funcționau două guverne și două Adunări, iar organizarea administrativă era lipsită de unitate. Au urmat apoi însă, o serie de reforme prin care a reușit atât recunoașterea unirii la nivel internațional, cât și existența unor instituții unice și a unei singure capitale la București. Abia în anul 1862 putem vorbi de apariția numelui de România.

Termenul de Mica Unire a apărut în ultimii 30 de ani, în contradicție cu ideea de „Marea Unire din 1918”. Românii neputându-se acomoda cu ideea existenței a două Uniri, în perioada interbelică cele două evenimente se sărbătoreau sub numele de Unirea de la 24 ianuarie și Întregirea de la 1 decembrie 1918. Atunci când folosim termenul de Unire, ne putem gândi la soluția pe care au găsit-o oamenii politici români pentru apariția acestui stat, o muncă de convingere că o țară mare este mai puternică și mai prosperă decât două țări mai mici. În același timp, o eroare foarte răspândită în anul sărbătorii centenarului a fost mult titrata campanie cu titlul

O sută de ani de România, din moment ce România exista sub o anumită formă din 1859, cum putem spune că ea ar fi existat doar de o sută de ani? Sau poate am fi discutat de România Mare, însă nici așa nu ar fi fost corect, din moment ce anumite teritorii (Basarabia, Bucovina de Nord și Cadrilater) nu mai fac parte astăzi din teritoriul național.

În fond, odată cu Unirea din 1859 putem vorbi și despre apariția României pe hărțile europene, chiar dacă a fost reprezentată inițial sub un alt nume și pentru încă 18 ani sub forma unui teritoriu dependent de Imperiul Otoman. Iar cum în 1862, termenul de Principatele Unite ale Moldovei și Valahiei folosit în primii 3 ani a fost schimbat cu cel de România, putem spune că în acest an sărbătorim 160 de ani de România.

Florin Cristescu

GIOTTO

Giotto di Bondone se numără printre cei mai cunoscuți și mai apreciați pictori italieni. Data la care acest pictor s-a născut nu se cunoaște cu certitudine, anul 1267 fiind cel mai des vehiculat ca an al nașterii lui Giotto. El a văzut lumina zilei în Colle di Vespignano din provincia Mugello, lângă Florența, Italia. Data morții sale se cunoaște însă cu certitudine, ea fiind cea de 8 ianuarie 1337, la Florența.

Familia în care viitorul pictor s-a născut era una de țărani, foarte săracă. De aceea, încă de când era copil mic, Giotto trebuia să se ocupe cu păstoritul oilor. Unele povești despre pictor afirmă faptul că, în timp ce Giotto își păzea oile, maestrul pictor Cimabue l-a văzut pe copil în timp ce desena pe o piatră o oiță. Cum desenul său era unul foarte reușit, maestrul a decis să îl ia cu el la Florența. Ajuns aici, tânărul Giotto începe să studieze pictura și chiar să picteze în atelierul lui Cimabue. Cum Florența se afla în acea perioadă într-o fulminantă ascensiune, iar pictura bisericilor era principala preocupare a pictorilor, lui Cimabue i-a fost încredințată realizarea a mai multor astfel de proiecte, iar Giotto era unul dintre cei mai buni ucenici ai săi. Devenind tot mai sigur pe puterile și talentul său de pictor, Giotto decide la un moment dat să părăsească atelierul maestrului său.

În jurul anului 1287, Giotto se căsătorește cu Ricevuta di Lapo dell Pela, împreună cu care va avea opt copii. Prima mare capodoperă a pictorului este realizată în anul 1290, ea fiind crucifixul pentru Biserica Santa Maria Novella din Florența. Acesteia îi urmează apoi alte mari astfel de opere, precum frescele din nava bisericii superioare din Assisi, picturi care reprezintă viața Sfântului Francisc, realizate în 1296. În 1300 Giotto realizează decorația Lojei fericiților din Bazilica Sfântul Ioan de Lateran eternizând Anul Sfânt (356 de zile când Biserica oferă iertarea păcatelor). Această comandă a fost cerută înuși de papa Bonifaciu al III-lea. În 1302 pictează la Roma în Bazilica Sfântul Petru mozaicul care reprezintă arca lui Petru.

Giotto onorează comenzi după comenzi, bucurându-se de o mare apreciere. Pictează fresce care reprezentau viața Sfântului Anton pentru călugării franciscani. Una din cele mai faimoase și apreciate opere ale sale reprezintă frescele care decorează capela Scrovegni din Padova. Fiecare perete este dedicat ciclurilor individuale de frescă. Frescele lui Giotto din capela Scrovegni din Padova descriu momente din viața lui Iisus și a Maicii sale. Scene separate sunt dedicate vieții ei, logodnice cu Iosif, momentul Bunei Vestiri. Bolta superioară este dedicată ciclului „Alegoriile viciilor și virtuților”. Aceste picturi murale au fost fundamental diferite de cele pictate mai devreme - Giotto a „umanizat” toate personajele, figurile și chipurile religioase au fost detaliate și realiste. Pentru prima dată, picturile și frescele lui Giotto din Chapel del Arena din Padova câștigă volum și emoții vii. Culorile predominante ale frescelor sunt azurul, vopsea foarte scumpă la acea vreme, portocaliu, galben, auriu și roz. Frescele cele mai bine păstrate, care au fost realizate în tehnica „tencuială umedă” - culorile au rămas la fel de strălucitoare. Dar imaginile din tehnica „murale uscate” sau a secco au fost mult mai puțin norocoase - culorile, în special tonurile de roșu și verde s-au decolorat, tencuiala s-a desprins în unele locuri.

La nici patruzeci de ani, marele artist se putea bucura de un renume și o apreciere din parte tuturor, toate acestea aducându-i o avere semnificativă. Giotto și un profesor foarte bun, atelierul său de pictură fiind unul dintre cele mai frecventate.

Andreea Bunea

UN HOP ȘI UN CARTOF

Cartoful își are umilul început în munții Anzi, unde reprezenta sursa principală de hrană pentru imperiile din acel spațiu. Când a fost descoperit de europeni, în schimb, acesta a fost întâmpinat cu respingeri. Cum să mănânci un fruct care crește în pământ și care arată ca pământul? Este ca și cum ai mânca pământ... În prezent, majoritatea restaurantelor europene au în meniu un produs bazat pe cartofi, deci cum s-a întâmplat această schimbare?

Ca multe alte lucruri de înaltă calitate din Europa, cartoful a fost prima dată adoptat în Germania. Frederick al II-lea al Prusiei (cunoscut și ca regele cartofilor) și-a dat seama că viitorul agriculturii va avea la bază cartoful. Este mult mai puțin pretențios la ce înseamnă climat, sol și mulți alți factori. Poședă și o valoare calorică considerabil mai mare decât grâul sau alte cereale. Tot ce mai era nevoie să se facă pentru a face din cartof sursa principală de hrană a țărănimii era să fie adoptat de către aceștia. După cum se prea bine știe, schimbarea este dificilă, mai ales la ceva elementar precum alimentația.

În momentul acela, Frederick al II-lea a găsit o modalitate genială pentru a convinge populația să își crească singuri cartofii. Cartoful a primit statutul de mâncare regală, fiind interzisă cultivarea sa în afara palatului. Decizia pare la o primă vedere cel puțin greșită. De ce am împiedica populația din a accesa cartofi dacă este dorit efectul contrar? Curiozitatea umană a fost însă factorul decisiv. Oamenii voiau să afle ce este așa de special la cartof încât să fie mâncare regală, așa că unii curajoși au încercat să fure câțiva.

Asta este exact ce își dorea Frederick al II-lea să se întâmple de la început, să provoace oamenilor o curiozitate de a încerca noul aliment. Mai mult, gărzile regale au primit ordin să se facă ca nu văd atunci când cineva încerca să fure cartofi din palat. Cei ce au reușit să obțină câțiva i-au plantat la ei pe teren. Era evident faptul că noua lor recoltă era mai bună decât una de grâu, deci cartoful a fost acceptat de către publicul larg.

Ceea ce mie mi se pare cel mai interesant la povestioară este faptul că astfel de scheme de marketing încă se practică. Multe produse sunt promovate ca fiind high-end pentru a fi adoptate de către publicul larg și în ziua de azi. Exemplele sunt multe și bune, așa că vă invit la o porție de cartofi prăjiți să ne gândim împreună la câteva.

Mihai Bobeică

SCHIMBARE ȘI ÎNȚELEGERE

Majoritatea oamenilor au ajuns într-o situație în care nu au fost de acord cu cineva și au încercat să facă acea persoană să înțeleagă punctul lor de vedere. Rareori reușim să schimbăm opinia cuiva, iar de multe ori acest lucru se poate termina cu tensiune. În acest articol, voi încerca să vă explic cum și de ce se întâmplă acest lucru.

Mintea noastră are nevoie să înțeleagă universul. Nouă ne este frică de necunoscut, iar acest lucru se poate explica prin faptul că oamenii preistorici erau mereu în primejdie. Șansele de a fi rănit sunt mai mari atunci când mergi pe un teren necunoscut decât atunci când mergi pe un teren cunoscut, iar frica are rolul de a ne proteja de pericole.

Așadar, noi creăm o lume a noastră, care seamănă mai mult sau mai puțin cu realitatea, și acolo ne simțim bine, ca pe terenul cunoscut, ca acasă. Acea casă este făcută din opiniile noastre despre lume. La bază este religia sau cum relaționăm cu alții și așa mai departe, iar apoi, pereții pot fi persoanele importante sau opinii politice puternice sau o pasiune, acoperișul poate fi faptul că vă credeți un om bun, de exemplu. Altele părți pot fi opinii mai mici ca „Pingunii sunt foarte drăguți.”

Atunci când o altă opinie pătrunde prin filtrul minții, casa noastră se poate zgudui. Dacă cineva vă spune că pingunii sunt urâți, când știți că pingunii sunt drăgălași, este ca și cum cineva te-ar amenința, iar creierul nostru va lua această amenințare în serios. Poate că nu este o mare tragedie că cineva să îți ia ceasul. Dar dacă cineva ar spune ceva complet diferit față de opinia care stă la baza casei tale? Păi, nu cred că ați fi foarte încântați dacă cineva v-ar lua baza locuinței. Așadar, putem reacționa foarte agresiv. Simțindu-ne în pericol, încercăm să intimidăm primejdia.

Există o soluție la această problemă? Din păcate, nu. Puteți să le explicați persoanelor de acest proces, dar nu este garantat că vor încerca să se schimbe. Cel mai bun lucru pe care îl puteți face este să vă schimbați voi atitudinea față de alte opinii. Atunci când vă enervați sau încercați să încheiați discuția, dați-vă un moment de liniște, până vă calmați. Apoi ascultați ce are celălalt de spus. Așa putem ajunge la schimbare, la înțelegere.

Ioana Becheș

RESPIRO POETIC

Rhiana Teodora Nechifor

de la ea la eu

cândva simțeam a soarelui strălucire,
acum mă înec în a mea dezamăgire;
vise spulberate...
și îmbrățișări uitate...
doar cu o amintire am rămas
când schimbarea m-a atras;

doar o fată simplă, încordată,
cu privirea spintecată.
era o fire naivă,
întemnițată într-o lume haină.
avea nevoie de validare
și de auzul vocii tale;
cântecele încete...
noapțile deșerte...
cu cât ziua se lungeste
sentimentul meu descrește,
cu cât noaptea se scurtează
visul meu se încețoșează;
inimă aproape vindecată,
fata e deja schimbată
și se gândește acum la tine
doar ca la o simplă amintire.

Adela Bordei

Nuntă (epitaf)

Clopotele bat în ceas de veste,
Mai puternic ca niciodată,
Dar nimeni nu se căsătorește;
Mireasa a fost împușcată.

În albul pur al vieții,
Roșul o pătează imaculat,
Din pieptul palid sângele îi curge
Și pe buzele vinete i s-a uscat.

Prin părul ei frumos, pe jos împrăștiat,
Flori mici de tei se agață,
Și gingaș de timide i-au îmbrățișat
Chipul fără viață.

Un jurământ ce nu a apucat să-l spună,
Căci cuvintele nerostite au amuțit,
Stă scris pe biletul din a ei mână:
„În ceruri va fi nunta noastră”...

Estera Stoica

Din doi în 3

Unul vine și 2 pleacă,
Din soare s-a făcut vânt și zăpadă.
Fericire, tristețe profundă, iar fericire, semi
supărare și-apoi...
Zbor.
Un zbor atât de lin că până și feed-ul de pe
Instagram s-a schimbat;
Planetele s-au aliniat și eu cu ele pe-acolo;
(Aproape perfect....
....paralele.)
Dar se schimbă aerul,
Și simt numai aer proaspăt
Din liniște în haos și acum e semi-liniște, semi-haos.
Apus de soare, dar luna rămâne aceeași...

Alexandra Cățu

Șevaletul bunicii mele

Șevaletul bunicii mele
din lemn de stejar, pe alocuri crestă
de vânt, de nisip și ploaie
a privit, alături de ceas și de mine,
mișcări precise, subtile tușuri,
punctări vivace într-o mare de cenușiu.
Am privit cu orele, îmi amintesc,
cum în acea pensulă puteam să locuiesc.
Dar moștenirea bunicii mele
e-nvelită azi în luciul compost,
iar tablourile, înecate în aspect murdar,
culorile - vii, odată - arată mate...
De ce atârână greoi un alb fundal
printre violet, ultramarin și negru?
De ce formele se pierd împreună,
curgând în cuburi și pătrate?
De ce acest cărămiziu
duhnește prăfuit și anost?
Pentru primul meu tablou am pictat
un câmp înflorit de primăvară
plin de urme roșii, bleu și aurii

și o lopată nouă de argint
pe noul meu șevalet de cedru.

Andrei Bădescu

Cândva în acum

Cândva diminețile erau dulci și voioase,
Iar vocile suave ale păsărelelor erau prea prețioase.
Cândva nopțile erau reci și dușmănoase,
Iar singurele mele prietene erau steluțele lucioase.

Cândva ora de culcare era o supărare,
Deși somnul spre gene își găsea repede cărare.
Cândva ora de trezire era o mântuire,
Atâta timp cât razele soarelui îmi dădeau tămăduire.

Cândva singura durere însemna o vânătăie
Și ne speriam când vedeam că lama și pielea poate
să taie .
Cândva umbrele noastre erau singurele zmeoaie
Și bățăliile din cărțile de istorie erau singurele
războaie.

Acum diminețile erau după-amiezi obosite,
Iar sunetele agasante ale păsărilor erau toate
bolborosite.
Acum nopțile erau singuratice și nesfârșite,
Iar alinarea nu o mai găseam în stelele abia
răsărite.

Acum ora de culcare ar fi fost o binecuvântare,
Căci insomniile de nesuportat nu-și mai găseau
tratate.

Acum ora de trezire era primul meu dușman,
Atâta timp cât razele soarelui toată fața îmi ardeau.
Acum durerea era orice zgârietură a inimii,
Iar revederea lamei schimba a pielii netezimii.
Acum eram propria-mi umbră și propriul zmeu,
Căci războaiele erau între mine și eu.

Carina Cătrună

Nesemnată

speram ca noaptea aia să dureze pentru totdeauna,
pentru că mi-am cusut viitorul pe marginea
hanoracului tău,
dar când ești tânăr, ei au impresia că nu știi nimic.

mi-ai spus să am grijă la cap,
că dacă mi-ar arde, și al tău ar face la fel
și din fluturii care eram odată, n-ar rămâne decât
cenușă
risipită pe suprafața rafturilor noastre prăfuite,
pe care altădată colecționam comori de sticlă și hârtie.
dar noi suntem tineri și nu știm nimic.

mi-ai spus că vrei să-mi vezi mai bine chipul
și mi-am tăiat părul scurt.
e mijlocul verii și arde aerul.
dacă mai ai ceva de spus, spune-mi acum.
eu poate n-ar fi trebui să-ți spun de ziua mea
pentru că blițul zâmbetului tău mă face să mă simt
ca un copil
și râsul tău îmi răsună până-n oase.

n-a fost fericire înaintea ta,
dar poate o să fie în timpul tău
și după tine.
dansând așa
roșii în obraji
și cu tălpile goale pe nisip,
eu cred că o să fie,
pentru că așa tânără cum sunt,
recunosc imortalitatea fericirii.

păstrează hanoracul
și ai în continuare grijă să nu-mi ardă capul.
și de ziua mea aș vrea doar să mă suni de peste
ocean, de oriunde-ai fi.
pentru tine, o să dau muzica mai încet
și o să-ți răspund.

Eva Maria Cîrjan

Continuu

E durere,
Ei așteaptă în saboții tociți de atâta mers.
E tăcere,
Ele îi așteaptă să ajungă istoviți de al lor demers.
E zgomot,
Ei târâie picioare grele de atâta luptă
E iubire,
Ele le alină durerile sleindu-și puterile.
E putere,
Împreună ducând viața mai departe.
Mohammadi-Golhin Aria-Antonio

NITRO

you are fire made flesh and I am ice made bone,
we try so hard to love each other
but all that'll ever come out is smoke,
and even though dancing with you
in the hell we've made is all I'll ever know
you turn me to water on the tips of
your fingers, the fingers that once bled
the nectar of the gods that I drank
in the dark, we cannot change,
and I'll keep dying to your hands
just like you'll keep fading into mine.
though I would return to 310
with fingers bent around my neck
burning with the touch of magma
if it's an eleven hour road trip or
a walk around the next block,
I'm still here, nothing has changed,
not the red hot rings on your fingers
nor my sharpness or my cold hands,
maybe others will say they love you,
but I would sell all of my earthly possessions
just so I could be the Hawaiian shirt
that you wear in the summer heat.
shame on me, I cannot change.

Erika Trușcă

La poarta Tebei

Vertan Ana-Teodora

Acum că ți-au inundat ochii,
Cascadele sărate îți brăzdează fața,
Transformându-ți vocea dulce într-un drob de sare.
Nu te cheamă Otilia, dar ai devenit o enigmă pentru mine,
Un labirint în care fiecare decizie luată mă înghesuie într-o fundătură.
Ești o ghicitoare al cărui răspuns l-am uitat sau
L-am pierdut printre atâtea semne de întrebare adunate.

Cuvintele tale m-au tăiat ca o drujbă,
Lăsând rumegușul să se zbată printre crăpăturile înecate de lacrimi,
A căror profunzime nu te-a captivat.
Mereu ai avut o prospețime de rășină în tine:
Un răs mai rar ca un trifoi cu patru foi și
O sinceritate mai crudă ca un măr necopt,
Iar violența tăcută din ochii tăi îmi amintește mereu de asta.
Dar dacă eu am devenit o enigmă evidentă,
Ce-ar fi să-mi fii tu sfinx?

Rhiana Teodora Nechifor

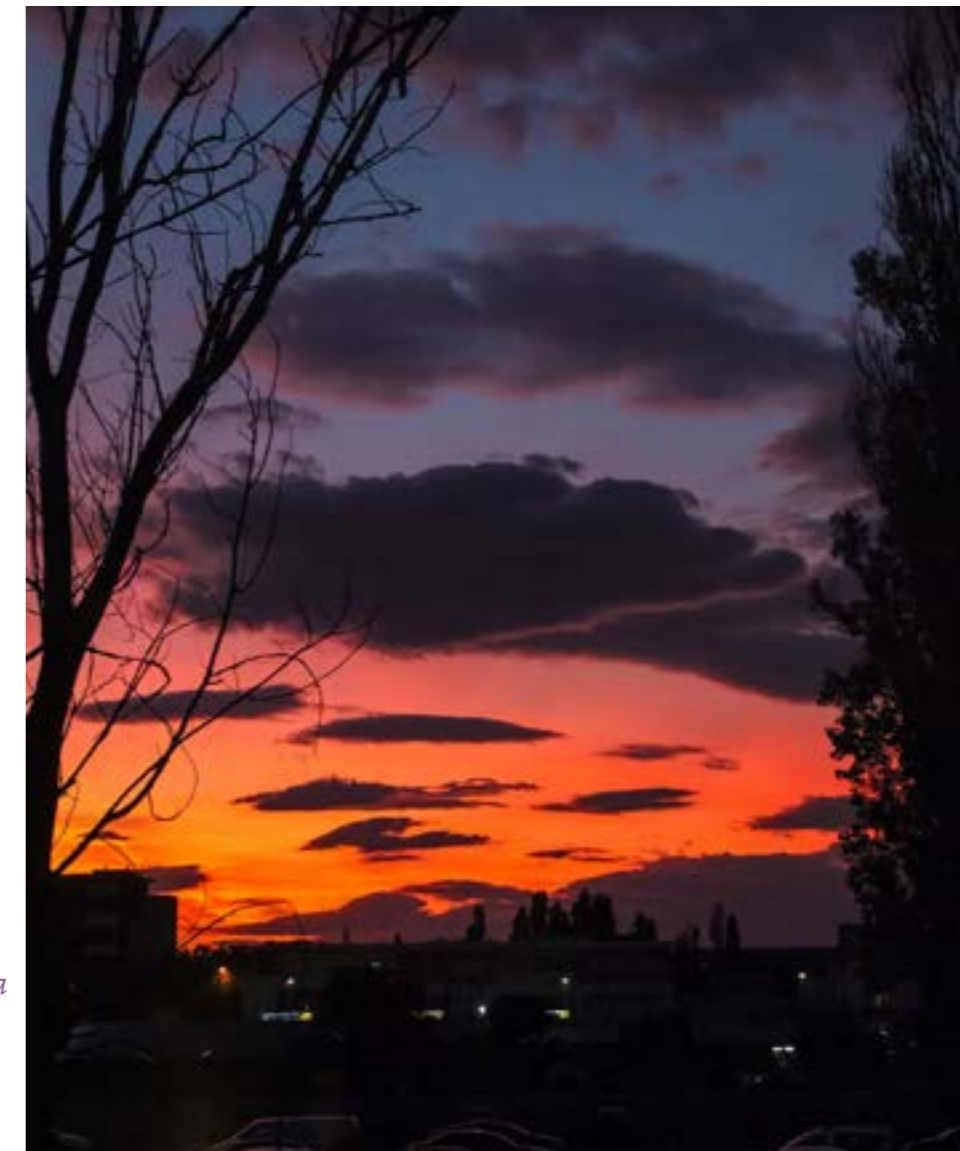
Lanț existențial

te aștept închis în colivie,
a lui Dionis tărâm fără scăpare,
să mă cruți și să mă iei
în a ta lume-ndepărtată,
fie ea aieva sau un vis.

dacă nu,
ucide-mă și scapă-mă
de nemuritorul dor
al unui muritor simplu.

doar nu mă lăsa să pier,
ofilit, plutind ușor
în existențial eter,
bântuit de talismanul tău,
să privesc în oglindă și să-mi zic
cine ești și ce-ai iubit?

Daniel Ghindea

DRAGA MEA PRIETENĂ,

Miruna Dragomir

S-a întâmplat, într-un final, dezastrul pe care am tot încercat să îl evit. Ne-am despărțit.

Într-o seară târzie, ne-am întâlnit pe banca unde buzele lui dulci mi-au furat primul sărut. Cerul era parcă de cerneală, iar felinarul ce arunca umbre pe chipurile noastre era, în acel moment negru al vieții mele, singura lumină, singura speranță. Se uita la mine cu aceeași ochi căprui și pătrunzători în care m-am pierdut încă din prima zi în care i-am văzut. Și privea direct în sufletul meu răvășit de atâtea amintiri ce se derulau fără oprire în mintea mea. Și mi-a mărturisit că nu mă mai iubește. Ce era să îi spun când simțeam că mă sparg în mii de cioburi...? Bucăți, care făcuseră cândva parte din mine, se împrăștiu pe strada pustie și mută. I-am zâmbit și ne-am luat adio pentru ultima dată. Apoi, l-am privit cum se îndepărtează și o mare de lacrimi mi-a inundat ochii. Când în sfârșit, silueta lui s-a pierdut în întunericul nopții, m-am întors și am plecat și eu, lăsând în urma mea un râu de tristețe și regrete... Deși presimțisem totul, nimic nu ar fi putut să vestească durerea ce m-a izbit în acele clipe.

De câteva zile stau închisă în camera mea. Draperiile sunt trase și razele soarelui pătrund cu greu în încăperea acum răcoroasă. Mă adâncesc în vise și refuz să accept crunta realitate: s-a terminat și de această dată așa va rămâne.

Îmi lipsești foarte mult și am nevoie de tine acum mai mult ca oricând. Lumea mea s-a destrămat, iar umărul tău cald nu a fost aici să mă sprijine. Simt un gol imens, pe care numai vorbele tale sincere și înduioșătoare îl mai pot umple.

Ții minte când m-am certat cu el prima dată? Un singur telefon a fost de ajuns. Ai traversat orașul și ai apărut la ușa mea cu siropul care știi că îmi place și budinca de ciocolată care este preferata noastră. Ca un supererou, m-ai scos din starea de amărăciune în care mă cufundasem și mi-ai readus zâmbetul pe buze. Sau ți-aduci aminte de întâmplarea cu ciocolata caldă? Eu n-am uitat și nici nu voi uita vreodată, pentru că asemenea puteri, scumpa mea, nu le ai decât tu.

Îți transmit acum, prin hârtie, lacrimile pe care tu cu blândețe mi le ștergi de fiecare dată când mi se rostogolesc pe obraji. Aștept un răspuns, ceva, orice. Poate chiar să vii să mă vezi. Nu știu ce să fac și cred că tu ești singura care mă poate ajuta să-mi reconstruiesc inima și să descurc aceste noduri apăsătoare ce-mi provoacă atâta suferință.

Sunt aici, în mica mea sufragerie. Nu mi-am terminat încă ceaiul, dar sufletul mi-e sfârșit...

A ta,
Bubu

Mozaic Moisiil, 18

Andrei Dragomirescu

Emoții